

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 30 września 2019 r.

DNR-4.730.11.2019.AMS

DECYZJA nr DNR-2/ 199 /2019

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie z wniosku ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp. j. z siedzibą w Blizne Łaszczyńskiego o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 3 czerwca 2019 r., nr DNR-2/102/2019, postanawiam:

na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm., dalej jako „k.p.a.”) w zw. z art. 84 ust. 2 pkt 2, ust. 6 i ust. 7 oraz w zw. z art. 97 ust. 1 w zw. z art. 89 ust. 1, art. 90 ust. 1 pkt 1 oraz art. 90 ust. 2 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz.U. z 2019 r. poz. 544 z późn. zm.) utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję w całości.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Gdańsku, stwierdzono w ofercie handlowej wyrób: ładowarkę „ATRAX” model „LCD Universal Charger”, kod EAN 5902280622673 (dalej jako „wyrób”).

W trakcie kontroli Pomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej uzyskał następujące dokumenty:

- fakturę VAT 5945/09/2018 z dnia 4 września 2018 r. świadczącą o zakupie przez kontrolowanych przedsiębiorców 7 szt. wyrobu od BALTRADE sp. z o.o. z siedzibą w Gdańsku;
- kartę przekazania odpadów stanowiącą dowód zniszczenia przez kontrolowanych przedsiębiorców znajdującej się u nich 1 szt. wyrobu;

- fakturę nr F/000811/08/18 z dnia 22 sierpnia 2018 r. świadczącą o zakupie przez BALTRADE sp. z o.o. z siedzibą w Gdańsku 100 szt. wyrobu od ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp. j. z siedzibą w Blizne Łaszczyńskiego;
- deklarację zgodności z dnia 15 lipca 2018 r. wystawioną dla wyrobu oznaczonego jako „Travel Charger Universal LCD+USB” przez ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp. j. z siedzibą w Blizne Łaszczyńskiego;
- fakturę nr JL20180672S z dnia 27 czerwca 2018 r. potwierdzającą zakup przez ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp. j. z siedzibą w Blizne Łaszczyńskiego 2 000 szt. wyrobu (na dokumencie wyrób widnieje pod nazwą „Travel Charger Universal LCD+USB”) od Zhongshan Jiale Electronic Co., Ltd., 3 of No. 163, Weimin Road, Dongsheng Zhongshan, Guangdong, Chiny;
- dokument SAD z dnia 21 sierpnia 2018 r.;
- fakturę nr F/000799/08/18 z dnia 22 sierpnia 2018 r. (pierwsza faktura sprzedaży wyrobu) świadczącą o sprzedaży przez ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp. j. z siedzibą w miejscowości Blizne Łaszczyńskiego 20 szt. wyrobu kontrahentowi;
- oświadczenie ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp. j. z siedzibą w miejscowości Blizne Łaszczyńskiego, w którym poinformowała, że zauważyła, iż część wyrobów poddanych kontroli nie była właściwie oznakowana przez firmę z Chin i podjęła niezwłocznie czynności naprawcze i zamówiła naklejki z prawidłowym oznakowaniem i we własnym zakresie dokonała poprawnego oznakowania oraz przesłała naklejki do kontrahentów;
- oświadczenie ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp. j. z siedzibą w miejscowości Blizne Łaszczyńskiego, że nie posiada wyrobu obecnie na stanie magazynowym;
- wzór naklejki na której umieszczono następujące dane: oznakowanie CE, producent: ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp. j., ul. Warszawska 33c, 05-082 Blizne Łaszczyńskiego www.atrax.com.pl, ROHS2;
- zdjęcie obrazujące umieszczenie na wyrobie oraz opakowaniu naklejki.

Na podstawie przeprowadzonych oględzin inspektorzy Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej stwierdzili następujące niezgodności:

- brak na wyrobie oznakowania CE;
- brak na wyrobie nazwy i adresu producenta;
- brak dołączenia do wyrobu instrukcji i informacji dot. bezpieczeństwa użytkownika.

Natomiast badania laboratoryjne przeprowadzone na zlecenie Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Laboratorium Badawczym i Wzorującym Zakładu Badań i Atestacji „ZETOM” im. Prof. F. Stauba w Katowicach sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach (sprawozdanie z badań nr B/201/342) wykazały, że wyrób nie spełnia wymagań pkt

2.1.1.1 normy PN-EN 60950-1:2007+A11:2009+A1:2011+A12:2011+A2:2014 „Urządzenia techniki informatycznej – Bezpieczeństwo – Część 1: Wymagania podstawowe”, z uwagi na możliwość dostępu użytkownika do części czynnych niskiego napięcia poprzez elementy ruchome stosowane do przyłączenia biegunów akumulatora (wg. pkt 2.1.1.1 ww. normy urządzenia powinno zapewniać odpowiednią ochronę przez kontaktem z nieosłoniętymi częściami ELV).

W związku z powyższym, Prezes UOKiK uznał za zasadne wszczęcie w tej sprawie postępowania administracyjnego na podstawie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku w sprawie:

- 1) wprowadzonego do obrotu, wyrobu niezgodnego z nw. wymaganiami określonymi w rozporządzeniu, tj.:
 - a) § 6 ust. 1, z uwagi na to, iż wyrób został zaprojektowany i wyprodukowany w sposób niezapewniający jego zgodności z zasadami ochrony przed zagrożeniami, o których mowa w § 7 ust. 1 pkt 1,
 - b) § 7 ust. 1 pkt 1, z uwagi na to, iż nie zastosowano w wyrobie odpowiednich środków technicznych zapewniających ochronę ludzi przed niebezpieczeństwem urazu lub innej szkody, mogących powstać w wyniku bezpośredniego lub pośredniego kontaktu z elektrycznością, ze względu na możliwość dostępu użytkownika do części czynnych niskiego napięcia poprzez elementy ruchome stosowane do przyłączenia biegunów akumulatora, co stwarza ryzyko porażenia prądem elektrycznym,
i stwierdzonych niezgodności formalnych, polegających na naruszeniu przez stronę postępowania obowiązków określonych w nw. przepisach ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, tj.:
 - a) art. 13 pkt 4, ze względu na brak umieszczenia na wyrobie oznakowania CE,
 - b) art. 13 pkt 8, z uwagi na brak umieszczenia na wyrobie nazwy i adresu producenta,
 - c) art. 13 pkt 9, z uwagi na brak dołączenia do wyrobu instrukcji,
- 2) nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu wyrobu niezgodnego z wymaganiami określonymi w § 6 ust. 1, § 7 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia,
- 3) nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu wyrobu podlegającego oznakowaniu CE, bez tego oznakowania,
- 4) nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej za niedopełnienie obowiązku w zakresie dołączania do wyrobu instrukcji,
- 5) nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej za niedopełnienie obowiązku w zakresie dołączania do wyrobu informacji umożliwiających jej identyfikację.

Pismo zawiadamiające o wszczęciu postępowania zostało skutecznie doręczone ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp. j. z siedzibą w miejscowości Blizne Łaszczyńskiego, dalej jako „strona postępowania” w dniu 11 lutego 2019 r.

Następnie postanowieniem z dnia 11 lutego 2019 r. Prezes UOKiK wezwał stronę postępowania do wycofania wyrobu z obrotu oraz powiadomienia konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach, poprzez zamieszczenia ogłoszenia we wskazany sposób w jednym dzienniku (gazecie) o zasięgu ogólnopolskim oraz na stornie internetowej www.atrax.com.pl, wyznaczając termin 30 dni na przedstawienie dowodów potwierdzających wykonanie tego postanowienia. Jednocześnie strona postępowania została poinformowana jakie należy przedstawić dokumenty na okoliczność podjęcia ww. działań.

W dniu 1 kwietnia 2019 r. wpłynęło do UOKiK pismo strony postępowania z dnia 22 marca 2019 r., w który oświadczyła, że wycofała wyrób z obrotu oraz powiadomiła konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach. Strona postępowania poinformowała, że przekazuje dowody nadania informacji za pośrednictwem poczty elektronicznej do wszystkich kontrahentów oraz, że podjęła również dwukrotny kontakt telefoniczny z odbiorcami, jednakże nie otrzymała odpowiedzi od wszystkich kontrahentów. Ponadto dodała, że głównym sposobem kontaktu z kontrahentami w branży, w której działa, jest kontakt za pośrednictwem poczty elektronicznej i stąd wysłała w ten sposób zapytanie do kontrahentów. Strona postępowania oznajmiła również, iż wyrób zostanie poddany utylizacji i obecnie oczekuje na odbiór wyrobu przez firmę zajmującą się utylizacją, a protokół utylizacji niezwłocznie przekaże do UOKiK. Do pisma dołączono:

- egzemplarz gazety o zasięgu ogólnopolskim;
- wydruk ze strony internetowej;
- listę odbiorców zawierającą dane 118 kontrahentów, w tym kontrahentów mających siedzibę w krajach członkowskich Unii Europejskiej (Cypr, Łotwa, Włochy);
- zestawienie rozchodu, na którym uwzględniono zostały również faktury korygujące oraz na którym wskazano podsumowanie końcowe: 6000 szt.;
- dokument SAD z dnia 21 sierpnia 2018 r.;
- fakturę nr JL20180672S z dnia 27 czerwca 2018 r. potwierdzającą zakup przez stronę postępowania 2000 szt. wyrobu od Zhongshan Jiale Electronic Co., Ltd., 3 of No. 163, Weimin Road, Dongsheng Zhongshan, Guangdong, Chiny;
- dokument SAD z dnia 11 grudnia 2018 r.;
- fakturę nr JL20181101S z dnia 1 listopada 2018 r. potwierdzającą zakup przez stronę postępowania 4000 szt. wyrobu od Zhongshan Jiale Electronic Co., Ltd.;
- faktury korygujące;
- e-maile, w których kontrahenci poinformowali o stanie posiadania wyrobu;

- potwierdzenia nadania informacji do kontrahentów za pośrednictwem poczty elektronicznej.

W efekcie prowadzonego postępowania wyjaśniającego (pisma organu nadzoru z dnia 12.04.2019 r., 15.04.2019 r. oraz odpowiedzi z dnia 27.03.2019 r., 23.04.2019 r., 25.04.2019 r.) ustalono, że:

- w dniu 27 marca 2019 r. przekazano do utylizacji 276 szt. wyrobu (206 szt. wyrobu posiadanego na stanie magazynowym przez stronę i 70 szt. wyrobu zwróconego przez odbiorców);
- 41 odbiorców poinformowało o nieposiadaniu na stanie magazynowym wyrobu
- 12 kontrahentów zwróciło łącznie 164 szt. wyrobu
- od 58 kontrahentów polskich nie przedstawiono dowodów świadczących o wycofaniu wyrobu z obrotu
- powiadomiono wszystkich 8 odbiorców mających siedzibę w krajach członkowskich Unii Europejskiej o stwierdzonych niezgodnościach wyrobu i możliwości jego zwrotu.

Dodatkowo do organu zostały przesłane:

- karta przekazania odpadu z dnia 27 marca 2019 r.;
- dokument wydania RW 0057/02/19 z dnia 27 lutego 2019 r. jako potwierdzenie wycofania ze sprzedaży 206 szt. wyrobu, który znajdował się na stanie magazynowym strony
- potwierdzenia nadania e-maili do kontrahentów w dniu 12 marca 2019 r.
- potwierdzenia nadania e-maili do kontrahentów w dniu 25 kwietnia 2019 r.
- nadesłane przez kontrahentów oświadczenia o posiadaniu/nieposiadaniu na stanie wyrobu
- potwierdzenie utworzenia e-maila przez 8 kontrahentów
- faktury korygujące
- wzór opakowania.

Ponadto strona postępowania w swoich pismach wyjaśniła, że wysłała ponowne zapytania do kontrahentów za pośrednictwem poczty elektronicznej, nawiązała kontakt telefoniczny z odbiorcami w celu uzyskania od nich informacji o stanie posiadania wyrobu. Wyjaśniła także, że nie posiada przedstawicieli handlowych, którzy mogliby udać się do danych kontrahentów prowadzących działalność gospodarczą na terenie kraju oraz, że nie jest w stanie w żaden sposób przymusić odbiorcę, żeby odpowiedział na jej e-maila. Strona postępowania oznajmiła, że podjęła dobrowolne działania mające na celu poprawę oznakowania zanim otrzymała pismo zawiadamiające o wszczęciu postępowania i dotyczy to wyrobu z ostatniej dostawy na podstawie faktury JL20181101S oraz, że rzeczywiście wcześniejsza partia wyrobu była źle oznakowana, a na dowód przekazał opakowanie wyrobu, na którym zostało umieszczone oznakowanie CE, dane producenta oraz instrukcja. Poza tym oświadczyła, że nie zamierza już więcej wprowadzać do obrotu wyrobu będącego przedmiotem postępowania.

Decyzją z dnia 3 czerwca 2019 r., nr DNR-2/102/2019 Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

- I. po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w sprawie wprowadzonego do obrotu przez ATRAX R. Gajdasik M. Książek spółka jawna z siedzibą w miejscowości Blizne Łaszczyńskiego wyrobu: ładowarki „ATRAX” model „LCD Universal Charger”, kod EAN 5902280622673, niezgodnego z wymaganiami określonymi w § 6 ust. 1 i § 7 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie wymagań dla sprzętu elektrycznego (Dz. U. poz. 806), dalej: „rozporządzenie”, i stwierdzonych niezgodności formalnych, polegających na naruszeniu przez ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp.j. z siedzibą w miejscowości Blizne Łaszczyńskiego obowiązków określonych w art. 13 pkt 4, pkt 8 i pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2019 r. poz. 544), dalej: „ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku”:
 - 1) na podstawie art. 84 ust. 2 pkt 2 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku nakazał ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp.j. z siedzibą w miejscowości Blizne Łaszczyńskiego wycofanie z obrotu wyrobu: ładowarki „ATRAX” model „LCD Universal Charger”, kod EAN 5902280622673,
 - 2) na podstawie art. 84 ust. 6 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku zobowiązał ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp.j. z siedzibą w miejscowości Blizne Łaszczyńskiego do przedstawienia dowodów wykonania decyzji w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji,
 - 3) na podstawie art. 84 ust. 7 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku w zakresie pkt 1, nadał decyzji rygor natychmiastowej wykonalności,
- II. po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w sprawie nałożenia na ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp.j. z siedzibą 2 w miejscowości Blizne Łaszczyńskiego kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu wyrobu: ładowarki „ATRAX” model „LCD Universal Charger”, kod EAN 5902280622673, niezgodnego z wymaganiami określonymi w § 6 ust. 1 i § 7 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia, na podstawie art. 97 ust. 1 w związku z art. 88 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, nałożył na ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp.j. z siedzibą w miejscowości Blizne Łaszczyńskiego karę pieniężną w wysokości 10 000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za wprowadzenie do obrotu ww. wyrobu niezgodnego z wymaganiami,
- III. po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w sprawie nałożenia na ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp.j. z siedzibą w miejscowości Blizne Łaszczyńskiego kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu wyrobu: ładowarki

„ATRAX” model „LCD Universal Charger”, kod EAN 5902280622673 podlegającego oznakowaniu CE, bez tego oznakowania, na podstawie art. 97 ust. 1 w związku z art. 89 ust.1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku nałożył na ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp.j. z siedzibą w miejscowości Blizne Łaszczyńskiego karę pieniężną w wysokości 2000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) za wprowadzenie do obrotu ww. wyrobu podlegającego oznakowaniu CE, bez tego oznakowania,

- IV. po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w sprawie nałożenia na ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp.j. z siedzibą w miejscowości Blizne Łaszczyńskiego kary pieniężnej za niedopełnienie obowiązku w zakresie dołączania do wyrobu: ładowarki „ATRAX” model „LCD Universal Charger”, kod EAN 5902280622673 instrukcji, na podstawie art. 97 ust. 1 w związku z art. 90 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku nałożył na ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp.j. z siedzibą w miejscowości Blizne Łaszczyńskiego karę pieniężną w wysokości 1000 zł (słownie: tysiąc złotych) za niedopełnienie obowiązku w zakresie dołączania do ww. wyrobu instrukcji,
- V. po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w sprawie nałożenia na ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp.j. z siedzibą w miejscowości Blizne Łaszczyńskiego kary pieniężnej za niedopełnienie obowiązku w zakresie dołączania do wyrobu: ładowarki „ATRAX” model „LCD Universal Charger”, kod EAN 5902280622673 informacji umożliwiających identyfikację producenta, na podstawie art. 97 ust. 1 w związku z art. 90 ust. 2 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku nałożył na ATRAX R. Gajdasik M. Książek sp.j. z siedzibą w miejscowości Blizne Łaszczyńskiego karę pieniężną w wysokości 1000 zł (słownie 3 tysiąc złotych) za niedopełnienie obowiązku w zakresie dołączania do ww. wyrobu informacji umożliwiających identyfikację producenta.

W przewidzianym przez prawo terminie, pismem z dnia 27 czerwca 2019 r., ATRAX R. Gajdasik, M. Książek sp. j. z siedzibą w Blizna Łaszczyńskiego, zwróciła się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy (zwanym dalej „Wnioskiem”) zakończonej wydaniem ww. decyzji z dnia 3 czerwca 2019 r., nr DNR-2/102/2019 (zwanej dalej „Zaskarżoną decyzją”) i wniosła o uchylenie decyzji w całości i umorzenie postępowania, ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia wniosku o umorzenie postępowania wniosła o obniżenie nałożonej kary pieniężnej. We Wniosku wskazano, że Zaskarżoną decyzją nałożono na spółkę karę pieniężną w łącznej wysokości 14 000 zł.

Spółka nie zgodziła się z twierdzeniem organu jakoby nie współpracowała należycie z organem nadzoru rynku, ponieważ w jej ocenie podjęła ona wszelkie możliwe działania

zmierzające do wycofania wyrobów z obrotu, a fakt, że okazały się one nie w pełni skuteczne nie może, zdaniem spółki, uzasadniać ukarania strony tak wysoką karą pieniężną. Strona postępowania podkreśliła, że nie posiada żadnych instrumentów pozwalających na wyegzekwowanie od kontrahentów potwierdzenia o ich stanie magazynowym wyrobu. Jednocześnie podniosła, że gdyby kontrahenci faktycznie dysponowali wyrobem wycofanym z obrotu, to oczywistym jest, iż przyjęliby ofertę korekty sprzedaży.

Spółka również zakwestionowała zawarte w Zaskarżonej decyzji twierdzenie wprowadzenia do obrotu znacznej ilości wyrobu przez znaczny okres czasu. Na poparcie swoich twierdzeń wskazała, że biorąc pod uwagę ilość ludzi zamieszkujących państwa, w których wyrób był oferowany (Polska, Włoch, Łotwa i Cypr) i ilość 6 000 szt. wyrobu, liczba potencjalnie zagrożonych konsumentów wynosząca 6 000 jest znikoma.

Zdaniem spółki, wbrew twierdzeniom organu, nie osiągnęła ona znaczącej korzyści majątkowej w wysokości 40 000 zł, ponieważ wartość ta nie jest wartością netto i powinna być pomniejszona o realne koszty prowadzenia działalności gospodarczej, tj. koszty należności publiczno-prawnych, jak też koszty wynagrodzenia pracowników dystrybuujących towar.

W ocenie spółki publikacja stosowanego ogłoszenia w prasie i na stronie internetowej powinna być uznana za skuteczną i adekwatną do rodzaju naruszenia.

Na koniec strona postępowania zakwestionowała stanowisko organu dotyczące korespondencji pocztowej, ponieważ jej zdaniem przepisy nie różnicują charakteru dowodów z dokumentu, czy to nadanych pocztą tradycyjną, czy też via mail.

Jednocześnie strona postępowania zadeklarowała, że nadal podejmuje działania mające na celu uzyskanie od kontrahentów stosowych oświadczeń.

Wraz z Wnioskiem strona postępowania przesłała 21 odpowiedzi kontrahentów (oświadczeń o stanie posiadania towaru) i 11 faktur korygujących.

Pismem z dnia 11 lipca 2019 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o wszczęciu postępowania w sprawie z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz pouczył stronę o prawach i obowiązkach strony postępowania administracyjnego określonych przez kpa w tym o wynikającym z art. 10 kpa prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przedstawienia stanowiska w sprawie, a także o prawie do przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów zgodnie z art. 73 § 1 kpa. Jednocześnie strona postępowania została wezwana do wskazania, do którego z podmiotów widniejący na liście kontrahentów należy przypisać fakturę korygującą z dnia 6 maja 2019 r., nr FK/000007/05/19, w której jako nabywca/płatnik został wskazany (...). Dodatkowo poinformowano stronę, że nadsyłane dokumenty powinny zawierać dane umożliwiające identyfikację kontrahenta od którego

pochodzą, w szczególności gdy kontrahent nadsyła oświadczenie za pośrednictwem e-maila z adresu nie wskazanego na przedstawionej liście kontrahentów, ponieważ to w interesie strony, jako zobowiązanej do wykazania wykonania nałożonego obowiązku, jest odpowiednie omówienie takiego dokumentu – wskazanie pod jaką nazwą widnieje na przedstawionej „liście kontrahentów” podmiot, od którego dokument pochodzi.

Pismem z dnia 18 lipca 2019 r. (data wpływu do organu – 25 lipca 2019 r.) strona postępowania udzieliła odpowiedzi na ww. pismo organu wyjaśniając, że fakturę korygującą nr FK/000007/05/19 należy przypisać Firmie (...), ponieważ kontrahent ten przekształcił się w (...). Do pisma zostały dołączone kolejne 3 faktury korygujące oraz 82 odpowiedzi kontrahentów (oświadczenia o stanie posiadania towaru) wraz ze wskazaniami na każdym dokumencie numeru pozycji, pod którą dany kontrahent został umieszczony na „liście kontrahentów”.

Następnie pismem z dnia 25 lipca 2019 r. (data wpływu do organu – 31 lipca 2019 r.) strona postępowania poinformowała o przekazaniu do utylizacji 240 sztuk wyrobu i przedstawił na tą okoliczność stosowane dowody.

W związku z wezwaniem organu z dnia 30 lipca 2019 r. do wyjaśnienia rozbieżności w oświadczeniach kontrahentów o stanie ich posiadania, ponieważ 2 kontrahentów najpierw oświadczyło, że nie posiada wyrobu na stanie, a w kolejnym swoim oświadczeniu już stwierdzili, że posiadają wyrób na stanie, strona postępowania w piśmie z dnia 7 sierpnia 2019 r. (data wpływu do organu 13 sierpień 2019 r.) wskazała, że pierwotnie kontrahenci oświadczyli, że nie mają towaru zaś po dokładnym sprawdzeniu stanu towaru okazało się, że mieli wyrób na stanie i po zwróceniu zostały wystawione faktury korygujące, które strona postępowania załączyła do pisma. Ponadto do pisma dołączono kolejne odpowiedzi kontrahentów (oświadczenia o stanie posiadania towaru).

W kolejnym piśmie z dnia 14 sierpnia 2019 r. (data wpływu do organu 19 sierpień 2019 r.) strona postępowania wyjaśniła, że rozbieżność wynosząca 26 sztuk między ilością sztuk wyrobu przekazanego do utylizacji, a łączną ilością sztuk posiadanych przez Stronę na magazynie i zwróconych przez kontrahentów wynika z omyłkowego nieprzekazania do organu kilku faktur korygujących łącznie na 8 sztuk oraz zaś pozostałe 18 sztuk, to towar niesprawny przesłany na wymianę przez kontrahentów jeszcze przed wszczęciem postępowania. Do pisma dołączono nieprzekazane wcześniej faktury korygujące.

Przy kolejnym piśmie z dnia 16 sierpnia 2019 r. (data wpływu do organu 23 sierpień 2019 r.) strona nadesłała treść pisma przesłanego listami poleconymi do 8 kontrahentów wraz z potwierdzeniem ich nadania (kopia książki nadawczej) oraz faktury korygujące wystawione dla 12 kontrahentów.

W dniu 28 sierpnia 2019 r. do organu wpłynęła korespondencja strony (data nadania 23 sierpień 2019 r.) zawierająca odpowiedź kontrahenta (oświadczenia o stanie posiadania towaru) oraz dowody przekazania 47 sztuk wyrobu do utylizacji.

Natomiast w dniu 29 sierpnia 2019 r. (data wpływu do organu 3 wrzesień 2019 r.) zostały przesłane potwierdzone za zgodność z oryginałem zwrotne potwierdzenia odbioru korespondencji przez 6 kontrahentów.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Jedną z podstawowych zasad postępowania administracyjnego jest wyrażona w art. 15 kpa zasada dwuinstancyjności. Istotą administracyjnego toku instancji jest ponowne merytoryczne rozpatrzenie i rozstrzygnięcie tożsamej pod względem przedmiotowym i podmiotowym sprawy administracyjnej, a nie tylko kontrola prawidłowości decyzji organu pierwszej instancji. Z zasady dwuinstancyjności wynika bowiem, że strona ma prawo do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy. Granice rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy w drugiej instancji wyznacza zaś rozstrzygnięcie decyzji I instancji, a wykroczenie przez organ II instancji poza te granice – narusza ww. zasadę dwuinstancyjności. W konsekwencji oznacza to, że każda sprawa administracyjna jest rozpoznawana i rozstrzygana dwukrotnie: po raz pierwszy przed organem pierwszej instancji, a na żądanie uprawnionego podmiotu - po raz drugi przez organ odwoławczy - organ drugiej instancji. Sposób urzeczywistnienia tej zasady określają przepisy rozdziału 10 Działu II kpa o tytule „Odwołania”. Podstawowym sposobem zainicjowania administracyjnego toku instancji jest złożenie odwołania przez stronę. Jednakże w przypadku gdy organem właściwym do rozpatrzenia sprawy w pierwszej instancji jest organ administracyjny w randze ministra, wówczas gwarancje wynikające z zasady dwuinstancyjności zapewniane są poprzez instytucję wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, która uregulowana została w art. 127 § 3 kpa. Stosownie do tego przepisu od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy; do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań. W tym miejscu należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 5 § 2 pkt 4 kpa przez „ministra” należy rozumieć Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcję ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonym działem administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub

właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i 4 kpa. Oznacza to, że od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa UOKiK – będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów – nie przysługuje odwołanie lecz wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2 w zw. z art. 127 kpa wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie postępowania.

Postępowanie wszczęte wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1 kpa (por. wyroki NSA z dnia 17 listopada 2000 r., sygn. akt I SA 1543/99 i z dnia 27 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 1011/00). Powyższe oznacza, że organ wydający decyzję na skutek prawidłowo złożonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy „obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę, która już raz została rozstrzygnięta przez ten organ w ramach działania jako organu pierwszej instancji, przy zastosowaniu takich rozstrzygnięć, które zostały przewidziane w art. 138 § 1 K.p.a.” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 20 marca 2007 r., sygn. V SA/Wa 248/07). Zgodnie z art. 138 § 1 kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze. Biorąc po uwagę brzmienie ww. przepisu należy wskazać, że „kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. W przypadku odmiennego rozstrzygnięcia sprawy organ odwoławczy ma kompetencje merytoryczno - reformacyjne. Może wydać decyzję uchylającą w całości lub części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy, w sytuacji gdy uznał, iż rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości” (wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 czerwca 2008 r., sygn. akt VII SA/Wa 504/08). Takiej weryfikacji - kierując się kryterium legalności i celowości - dokonał Prezes UOKiK w przedmiotowym postępowaniu.

W niniejszej sprawie wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy został nadany w dniu 28 czerwca 2019 r., a więc z zachowaniem wymaganego 14 - dniowego terminu, określonego w art. 129 § 2 kpa, gdyż Zaskarżona decyzja została doręczona w dniu 14 czerwca 2019 r.

We Wniosku żądanie strony zostało określone jednoznacznie, poprzez wskazanie, że strona postępowania zaskarża całość decyzji i wnosi o umorzenie postępowania, zaś w przypadku nieuwzględnienia wniosku o umorzenie postępowania wnosi o obniżenie nałożonej kary pieniężnej w łącznej wysokości 14 000 zł.

Należy podkreślić, że postępowanie odwoławcze jest oparte na zasadzie skargowości. Organ II instancji nie może nigdy działać z urzędu. Postępowanie odwoławcze może być uruchomione tylko w wyniku podjęcia przez uprawniony podmiot czynności procesowej – wniesienia odwołania bądź też wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy. W orzecznictwie sądów administracyjnych i doktrynie powszechnie przyjmuje się, iż dopuszczalne jest zaskarżenie decyzji w części, w sytuacji gdy pozostałe zawarte w takiej decyzji rozstrzygnięcia mogą samodzielnie funkcjonować w obrocie prawnym. Nieodzownym elementem odwołania jest niezadowolenie odwołującego się ze ściśle określonego rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjnego. W postępowaniu odwoławczym nie jest zatem wyłączona zasada rozporządzalności. Od woli strony zależy bowiem wszczęcie tego postępowania oraz - co do zasady - także jego zakres.

Jeżeli odwołujący jednoznacznie nie ogranicza swego żądania, to niewątpliwie należy przyjąć, że zaskarża on decyzję pierwszoinstancyjną w całości. Wówczas organ odwoławczy powinien ponownie rozpatrzyć całą sprawę administracyjną, która stanowiła przedmiot rozstrzygnięcia organu I instancji. Natomiast w przypadku, gdy strona jednoznacznie w odwołaniu wskazuje, że zaskarża decyzję pierwszoinstancyjną w określonej części, to organ II instancji nie może wykroczyć poza tak wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego.

Z uwagi na fakt, że zgodnie z treścią Wniosku strona postępowania zaskarżyła całą decyzję, zatem Prezes UOKiK w toku postępowania wszczętego na skutek Wniosku dokonał ponownej analizy zgromadzonego materiału dowodowego w stosunku do całej decyzji.

Na wstępie Prezes UOKiK postanowił przedstawić materiał dowodowy oraz dokonać jego analizy.

Na dzień wymagalności postanowienia z dnia 11 lutego 2019 r. do organu wpłynęły tylko dowody nadesłane przy piśmie strony z dnia 22 marca 2019 r. (data wpływu do organu 1 kwietnia 2019 r.) tj.:

- gazeta „Nasz Dziennik” z ogłoszeniem
- print screen ogłoszenia zamieszczonego na stronie internetowej
- faktury zakupu wraz z SAD
- historia rozchodów towaru
- treść informacji wysłana do klientów
- lista kontrahentów
- 4 faktury korygujące – wszystkie zostały przypisane do kontrahentów

- 8 odpowiedzi kontrahentów (oświadczenie o stanie posiadania towaru)

Do czasu wydania Zaskarżonej decyzji materiał dowodowy poszerzył się o dokumenty nadesłane przez stronę przy piśmie z dnia 25 kwietnia 2019 r. (data wpływu do organu 6 maja 2019 r.) tj.:

- 48 potwierdzeń wysłania maila

- 8 maili wraz z potwierdzeniem przeczytania

- 11 faktur korygujących

- 54 odpowiedzi kontrahentów (oświadczenie o stanie posiadania towaru),

Jednocześnie należy wyjaśnić, że Prezes UOKiK wydając Zaskarżoną decyzję, części nadesłanych dowodów nie mógł wziąć pod uwagę, ponieważ jak zostało to wskazane w Zaskarżonej decyzji, identyfikacja przedłożonych e-mail, bez wskazania nazwy podmiotu, od którego pochodzą lub do którego zostały przesłane, zaś po samym adresie e-mail jest znacznie utrudniona lub wręcz nie możliwa, gdyż na przedstawionej organowi liście odbiorców albo danego adresu e-mail nie ma, bądź jest podobny, ale nie identyczny.

Wydając niniejszą decyzję Prezes UOKiK dysponował dodatkowo materiałami: nadesłanymi przy wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy z dnia 27 czerwca 2019 r. (data wpływu do organu 2 lipca 2019 r.) tj.:

- 21 odpowiedzi kontrahentów (oświadczenie o stanie posiadania towaru),

- 11 faktur korygujących;

nadesłanymi przy piśmie z dnia 18 lipca 2019 r. (data wpływu do organu 25 lipca 2019 r.), tj.:

- 3 faktury korygujące,

- 82 odpowiedzi kontrahentów (oświadczenie o stanie posiadania towaru);

nadesłanymi przy piśmie z dnia 25 lipca 2019 r. (data wpływu do organu 31 lipca 2019 r.) tj.:

- dokumenty dotyczące utylizacji 240 sztuk wyrobu;

nadesłanymi przy piśmie z dnia 7 sierpnia 2019 r. (data wpływu do organu 13 sierpień 2019 r.)

- 3 faktury korygujące,

- 4 odpowiedzi kontrahentów (oświadczenie o stanie posiadania towaru);

nadesłanymi przy piśmie z dnia 14 sierpnia 2019 r. (data wpływu do organu 19 sierpień 2019 r.)

- 3 faktury korygujące;

nadesłanymi przy piśmie z dnia 16 sierpnia 2019 r. (data wpływu do organu 23 sierpień 2019 r.)

- treść pisma przesłanego listami poleconymi do 8 kontrahentów wraz z potwierdzeniem ich nadania (kopia książki nadawczej),

- faktury korygujące wystawione dla 12 kontrahentów;

przesłanymi w dniu 23 sierpnia 2019 r. (data wpływu do organu 28 sierpień 2019 r.)

- odpowiedź kontrahenta (oświadczenia o stanie posiadania towaru),

- dowody przekazania 47 sztuk wyrobu do utylizacji ;

a także nadesłanymi w dniu 29 sierpnia 2019 r. (data wpływu do organu 3 wrzesień 2019 r.)

- potwierdzone za zgodność z oryginałem kserokopie zwrotnych potwierdzeń odbioru korespondencji przez 6 kontrahentów.

Podsumowując nadesłane dokumenty należy wskazać, że nie wszystkie nadesłane dokumenty można było od razu przypisać do konkretnych kontrahentów, ponieważ na „liście kontrahentów” przesłanej przy piśmie z dnia 22 marca 2019 r. (data wpływu do organu 1 kwietnia 2019 r.) nie zostały wskazane adresy e-mail wszystkich kontrahentów, a ponadto często dokumenty pochodziły z podobnych, ale nie identycznych adresów jak te wskazane na liście, co utrudniało identyfikację podmiotu, od którego pochodzą lub wręcz pochodziły z adresu nie wskazanego na tej liście. Z tego względu część dokumentów została zidentyfikowana i przypisana do konkretnych kontrahentów dopiero po uzupełnieniu adresów email na „liście kontrahentów” przesłanej przy piśmie z dnia 18 lipca 2019 r. lub w związku z informacjami przesłanymi przy piśmie z dnia 18 lipca 2019 r. (w nadesłanych e-mailach podano numery, pod którymi kontrahent został wpisany na „listę kontrahentów”), a także w związku z wyjaśnieniami zawartymi w piśmie z dnia 18 lipca 2019 r.

Dodatkowo należy podkreślić, że część z nadesłanych e-maili była przesyłana dwu, a nawet trzykrotnie. Z 3 adresów e-mail zostały przedstawione po 2 identyczne dokumenty (o tej samej treści, z tego samego dnia i godziny), a przez stronę zostały przypisane do dwóch różnych kontrahentów z „listy kontrahentów” i w związku z tym organ potraktował je jako dokumenty pochodzące od trzech, a nie od sześciu kontrahentów i przypisał tym kontrahentom, których adresy e-maili na dokumencie odpowiadały adresom e-mail wskazanym na „liście kontrahentów”, o czym strona postępowania została poinformowana w piśmie z dnia 30 lipca 2019 r. Należy również wskazać, że wydając niniejszą decyzję Prezes UOKiK nie uznał za dowód w sprawie oświadczenia nadesłanego przez jednego z kontrahentów, ponieważ dotyczy ono innego wyrobu niż wyrób kontrolowany w niniejszej sprawie.

W efekcie na dzień wydania niniejszej decyzji Prezes UOKiK przypisał do kontrahentów wszystkie faktury korygujące i prawie wszystkie (poza 1 dotycząca innego produktu) odpowiedzi kontrahentów (oświadczenie o stanie posiadania towaru). Z zebranego materiału dowodowego wynika, że:

- mimo, że strona postępowania była w posiadaniu dokumentów świadczących o wycofaniu wyrobu z obrotu, to jednak do dnia wydania Zaskarżonej decyzji ich nie przedstawiła organowi – dokumenty od 11 kontrahentów (oświadczenia o braku wyrobu na stanie (od 5 kontrahentów) i faktury korygujące (od 6 kontrahentów, łącznie na 84 sztuki wyrobu));

- do dnia wydania Zaskarżonej decyzji 3 kontrahentów oświadczyło, że nie ma wyrobu na stanie, więc w Zaskarżonej decyzji uznano, że od tych odbiorców przedstawiono dowody wycofania wyrobu z obrotu, zaś po wydaniu Zaskarżonej decyzji strona postępowania nadesłała dla jednego z tych odbiorców fakturę korygującą (która stanowi dowód wycofania wyrobu z obrotu) oraz od dwóch odbiorców oświadczenie o posiadaniu wyrobu na stanie, a następnie odpowiednie faktury korygujące;
- łącznie strona postępowania przedstawiła 71 oświadczeń kontrahentów o nie posiadaniu wyrobu na stanie (4 od kontrahentów zagranicznych + 67 od kontrahentów polskich), przy czym 23 kontrahentów polskich przesłało oświadczenia e-mailem po dniu odebrania przez stronę Zaskarżonej decyzji, a więc stanowią te oświadczenia wykonanie nałożonego Zaskarżoną decyzją nakazu przedłożenia dowodów wycofania wyrobu z obrotu;
- łącznie strona postępowania przedstawiła 47 faktur korygujących (w tym 1 faktura od kontrahenta zagranicznego) od 38 kontrahentów (w tym jeden kontrahent zagraniczny) na łącznie 339 sztuk wyrobu (w tym 3 sztuki od zagranicznego kontrahenta), przy czym 22 faktury korygujące dla 18 kontrahentów (w tym jednego zagranicznego kontrahenta) zostały wystawione po dacie odebrania przez stronę Zaskarżonej decyzji, a więc stanowią te faktury wykonanie nałożonego Zaskarżoną decyzją nakazu przedłożenia dowodów wycofania wyrobu z obrotu;
- w stosunku do 7 kontrahentów polskich przedstawiono potwierdzenie przesłania e-maila z prośbą o podanie stanu posiadania wyrobu oraz treść pisma przesłanego listami poleconymi, co oznacza, że nie przedstawiono od nich dowodów wycofania wyrobu z obrotu.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że strona postępowania nie przedstawiła dowodów wycofania wyrobu łącznie od 7 kontrahentów polskich.

W ocenie Prezesa UOKiK działania podjęte przez stronę, po dniu odebrania Zaskarżonej decyzji, nie stanowią dowodów wykonania postanowienia wydanego w zakończonym Zaskarżoną decyzją postępowaniu, lecz są skutkiem wykonania Zaskarżonej decyzji, której nadano rygor natychmiastowej wykonalności. Należy podkreślić, że Zaskarżona decyzja została wydana w dniu 3 czerwca 2019 r., a doręczona w dniu 14 czerwca 2019 r. Ok. 1/3 wszystkich przedłożonych oświadczeń kontrahentów o nie posiadaniu wyrobu na stanie została złożona po dniu 14 czerwca 2019 r., podobnie jak połowa z wystawionych faktur korygujących. Należy bowiem pamiętać, że Zaskarżona decyzja była wykonalna od momentu jej doręczenia stronie, gdyż nadano jej rygor natychmiastowej wykonalności.

Przechodząc do ponownego rozpatrzenia sprawy, z uwagi na złożony wniosek o umorzenie postępowania, w pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że zgodnie z ustawą o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku umorzenie postępowania stosownie do art. 84 ust. 1 jest możliwe tylko gdy:

- 1) zostanie stwierdzone, że wyrób spełnia wymagania;
- 2) niezgodność wyrobu z wymaganiami lub niezgodność formalna zostały usunięte, wyrób został wycofany z obrotu lub użytku, odzyskany, zniszczony lub powiadomiono użytkowników o stwierdzonych niezgodnościach z wymaganiami;
- 3) postępowanie z innych przyczyn stało się bezprzedmiotowe.

Bezprzedmiotowość, o której mowa w art. 84 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, oznacza brak podstaw prawnych do merytorycznego rozpoznania danej sprawy. Wiąże się to z brakiem któregoś z elementów stosunku materialnoprawnego, co skutkuje tym, że nie można załatwić sprawy przez jej rozstrzygnięcie co do istoty. Bezprzedmiotowość może mieć charakter podmiotowy, jak i przedmiotowy. W przypadku przyczyny o charakterze przedmiotowym, brak jest przedmiotu faktycznego do rozpoznania. Istota bezprzedmiotowości postępowania polega bowiem na nastąpieniu takiego zdarzenia prawnego lub faktycznego, które spowodowało, że przestała istnieć ta szczególna relacja między faktem (sytuacją faktyczną danego podmiotu) a prawem (sytuacją prawną danego podmiotu), z którą prawo łączy obowiązek konkretyzacji normy w postaci wydania decyzji administracyjnej (por. wyrok NSA z dnia 10 maja 2012 r., sygn. akt II GSK 467/11 i wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 22 maja 2013 r., sygn. akt IV SA/Wr 48/13). Zaś z bezprzedmiotowością o charakterze podmiotowym mamy do czynienia gdy przestał istnieć podmiot danego postępowania. Tak rozumiana bezprzedmiotowość postępowania nie występuje w rozpoznawanej sprawie.

Kolejną przesłanką umożliwiającą umorzenie postępowania jest stwierdzenie, że wyrób spełnia wymagania. Ta przesłanka również nie występuje w niniejszej sprawie, ponieważ przeprowadzone badania laboratoryjne na zlecenie Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Laboratorium Badawczym i Wzorującym Zakładu Badań i Atestacji „ZETOM” im. Prof. F. Staubas w Katowicach sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach (sprawozdanie z badań nr B/201/342) wykazały, że wyrób nie spełnia wymagań pkt 2.1.1.1 normy PN-EN 60950-1:2007+A11:2009+A1:2011+A12:2011+A2:2014 „Urządzenia techniki informatycznej – Bezpieczeństwo – Część 1: Wymagania podstawowe”, z uwagi na możliwość dostępu użytkownika do części czynnych niskiego napięcia poprzez elementy ruchome stosowane do przyłączenia biegunów akumulatora (wg. pkt 2.1.1.1 ww. normy urządzenia powinno zapewniać odpowiednią ochronę przez kontaktem z nieosłoniętymi częściami ELV). Dodatkowo należy zaznaczyć, że strona postępowania nie kwestionuje wyników badania, jak również nie zażądała przeprowadzenia badania próbki kontrolnej. Zatem bezspornym jest że wyrób nie spełnia wymagań, a co za tym idzie nie zaistniała przesłanka umorzenia postępowania określona w art. 84 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Ostatnią z ww. przesłanek umożliwiającą umorzenie postępowania jest usunięcie niezgodności wyrobu z wymaganiami lub niezgodności formalnej, wycofanie wyrobu z obrotu lub użytkowania, odzyskanie, zniszczenie lub powiadomienie o stwierdzonych niezgodnościach z wymaganiami.

Aby ta przesłanka zaistniała w niniejszej sprawie, konieczne jest wykonanie czynności wskazanych w postanowieniu z dnia 11 lutego 2019 r., czyli powiadomienie o stwierdzonych niezgodnościach z wymaganiami i wycofanie wyrobu z obrotu. W postanowieniu tym zostało dokładnie określone w jakiej formie ma być dokonane powiadomienie – zamieszczenie ogłoszenia w jednym dzienniku (gazecie) o zasięgu ogólnopolskim (wielkość min. 7/7 cm) oraz na stronie internetowej strony – www.atrax.com.pl (wraz ze zdjęciem wyrobu i ogłoszenie powinno być dostępne dla każdego użytkownika i widoczne co najmniej do czasu zakończenia postępowania przez Prezesa UOKiK) oraz o jakiej treści. Z pism strony z dnia 22 marca 2019 r. (data wpływu do organu 1 kwiecień 2019 r.) oraz dołączonych załączników (egzemplarz gazety o zasięgu ogólnopolskim z dnia 13 marca 2019 r. oraz wydruk ze strony internetowej) wynika, że strona postępowania w wyznaczonym 30 – dniowym terminie wywiązała się z nałożonego obowiązku powiadomienia konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach wyrobu z wymaganiami.

Jeśli zaś chodzi o wycofanie wyrobu z obrotu, również w postanowieniu tym zostało wskazane jakie należy przedstawić dowody na okoliczność podjęcia przez stronę działań. Należy podkreślić, że inne dowody są wymagane na potwierdzenie wycofania z obrotu od kontrahentów krajowych, a inne od zagranicznych. I tak w przypadku kontrahentów mających siedzibę w krajach członkowskich Unii Europejskiej dowodem potwierdzającym wycofanie z obrotu jest dowód potwierdzający powiadomienie ww. podmiotów o stwierdzonych niezgodnościach wyrobu i możliwości jego zwrotu. Natomiast w przypadku kontrahentów krajowych konieczne jest przedstawienie faktur korygujących, a w razie braku wyrobu w ofercie sprzedaży odbiorcy, stosowne podpisane na tę okoliczność oświadczenie kontrahentów o nieposiadaniu wyrobu. Dodatkowo w przypadku posiadania wyrobu na stanie magazynowym i dokonania zwrotu wyrobu przez kontrahentów – oświadczenie strony postępowania, iż posiadany wyrób został wycofany z obrotu i nie będzie udostępniany wraz z podaniem liczby wycofanego wyrobu oraz udzielenie informacji na temat sposobu zagospodarowania wycofanego z obrotu wyrobu, zaś w przypadku podjęcia decyzji o poddaniu wyrobu zniszczeniu, wymaganym dowodem jest protokół utylizacji lub dowód oddania wyrobu do utylizacji wraz z oświadczeniem odnośnie ilości zutyliczowanych sztuk wyrobu.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że strona postępowania w postępowaniu I-instancyjnym przedstawiła listę kontrahentów liczącą 119 pozycji, jednakże Prezes UOKiK wydając Zaskarżoną decyzję przyjął, że odbiorów było 118, ponieważ 2 podmioty wskazane na liście, z uwagi na

identyczny NIP oraz adres zostały uznane za jeden podmiot. Obecnie prowadząc postępowanie w efekcie złożonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, z uwagi na przedstawienie przez stronę postępowania od tych dwóch podmiotów, potraktowanych jako jeden, oddzielnych dowodów, Prezes UOKiK stwierdził, że należy przyjąć, że są to dwa oddzielne podmioty, tak więc strona postępowania ma 119 odbiorców w tym 8 zagranicznych (4 z Włoch, 3 z Łotwy i 1 z Cypru).

Prezes UOKiK wyjaśnia, że zmiana ustaleń co do ilości kontrahentów (118 czy 119) nie powoduje automatycznego uznania, że Zaskarżona decyzja jest wadliwa i z tego tylko powodu powinna być uchylona.

Przechodząc do merytorycznej oceny złożonego materiału, Prezes UOKiK wskazuje, że od kontrahentów zagranicznych do czasu wydania Zaskarżonej decyzji strona postępowania przedstawiła potwierdzenie wysłania e-mail do wszystkich 8 kontrahentów, oświadczenie od 1 kontrahenta o nieposiadaniu wyrobu na stanie oraz oświadczenie od 1 kontrahenta o posiadaniu na stanie 4 sztuk wyrobu. Przy wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania dodatkowo dołączyła oświadczenia od 3 kontrahentów o nieposiadaniu wyrobu na stanie i fakturę korygującą wystawioną na jednego z kontrahentów zagranicznych na 3 sztuki wyrobu.

W związku z powyższym już na etapie Zaskarżonej decyzji strona postępowania wykazała wycofanie wyrobu z obrotu od zagranicznych odbiorców, czyli w tym zakresie wykonała obowiązek nałożony na nią postanowieniem z dnia 11 lutego 2019 r.

W odniesieniu do krajowych odbiorców do czasu wydania Zaskarżonej decyzji strona postępowania przedstawiła jedynie: 41 e-maili dających się przypisać do konkretnych odbiorców o nieposiadaniu wyrobu na stanie, 15 faktur korygujących świadczących o zwrocie przez 12 odbiorców łącznie 164 sztuk wyrobu, dowody potwierdzające zniszczenie w dniu 27 marca 2019 r. 276 sztuk wyrobu (70 szt. zwróconych przez odbiorców + 206 szt. znajdujących się na stanie magazynowym strony postępowania). Oznacza to, że od 58 kontrahentów polskich nie zostały przedstawione dowody świadczące o wycofaniu z obrotu wyrobu (119 kontrahentów, minus 8 kontrahentów zagranicznych, minus 41 e-maile od odbiorców polskich o nieposiadaniu wyrobu na stanie i minus 12 odbiorców, dla których zostały wystawione faktury korygujące).

Tak więc, zmiana ustaleń co do ilości kontrahentów (118 czy 119) nie ma znaczenia dla ogólnego i mającego podstawowe znaczenie dla podjętego rozstrzygnięcia wniosku o nie wykonaniu nałożonego obowiązku wycofania wyrobu z obrotu.

Należy przypomnieć, że warunkiem umorzenia postępowania w niniejszej sprawie było przedstawienie w określonym przez organ 30-dniowym terminie dowodów na poinformowanie konsumentów, co strona postępowania wykonała oraz także dowodów świadczących o wycofaniu wyrobu z obrotu i już ten obowiązek nie został wykonany, ponieważ łącznie na 119 kontrahentów przedstawiono dowody wycofania wyrobu z obrotu od wszystkich 8 podmiotów zagranicznych i

53 podmiotów krajowych, czyli łącznie od 61 podmiotów, co stanowi zaledwie niewiele ponad połowę wszystkich kontrahentów. Z samego faktu, iż strona postępowania w toku postępowania zainicjowanego Wnioskiem przedłożyła Prezesowi UOKiK szereg nowych dowodów, wskazując iż stara się nadal wycofać wyrób wynika, iż strona postępowania nie wycofała Wyrobu z obrotu do dnia wydania Zaskarżonej decyzji, z tego wynika zaś że nie wykonała postanowienia Prezesa UOKiK z dnia 11 lutego 2019 r. Jednocześnie należy podkreślić, że przedstawienie wydruków e-mail o poinformowaniu kontrahentów o stwierdzonych niezgodnościach wyrobu i możliwości jego zwrotu w przypadku odbiorców krajowych, w przeciwieństwie do odbiorców zagranicznych, nie stanowi dowodu wycofania wyrobu z obrotu. Samo przekazanie informacji z prośbą o zwrot wyrobu nie dowodzi natomiast, że wyrób ten faktycznie został lub zostanie zwrócony, tym bardziej, że jak wynika z akt postępowania w przypadku kilku kontrahentów zwrot posiadanego towaru, co potwierdza data wystawienia faktur korygujących, nastąpiło po znacznym upływie czasu od złożenia oświadczeń.

Z tego względu wnioskowane przez stronę umorzenie postępowania nie jest możliwe. Dodatkowo organ wskazuje, że wniosek strony o umorzenie postępowania nie koresponduje z uzasadnieniem Wniosku. Z jednej strony, jak to wskazano powyżej, umorzenie postępowania wiąże się z twierdzeniem, że nałożony między innymi obowiązek wycofania z obrotu został wykonany, a z drugiej strony spółka we Wniosku wskazuje, że „w dalszym ciągu podejmuje działania zmierzające do wyjednania stosowych oświadczeń”, a więc ma świadomość, że nałożony obowiązek nie został jeszcze wykonany i dlatego podejmuje działania, aby go wykonać.

Prezes UOKiK wyjaśnia, że zgodnie z art. 4 pkt 27 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku przez wycofanie wyrobu z obrotu, należy rozumieć „działanie, którego celem jest zapobieżenie udostępnieniu wyrobu na rynku w danym łańcuchu dostaw”. Niemniej jednak, przepis ten należy interpretować nie tylko w oparciu o wykładnię językową, lecz w oparciu o wykładnię celowościową i logiczną. Dokonując wykładni językowej, należałoby bowiem przyjąć że każde, nawet nieskuteczne działanie, pod warunkiem że zostało podjęte, stanowiłoby wycofanie wyrobów z obrotu. Tymczasem celem zastosowania tego środka nie jest de facto sam fakt podjęcia działania, czyli próby wycofania Wyroby z obrotu, co zapewnienie, że działanie to doprowadzi do takiego stanu rzeczy, że w obrocie nie będzie znajdował się żaden wyrób niezgodny z wymaganiami. Stanowi to niejako odwrócenie „wprowadzenia wyrobu do obrotu”. Skoro zaś przez wprowadzenie wyrobu do obrotu należy rozumieć każde dostarczenie wyrobu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na rynku państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie po raz pierwszy, to a contrario wycofanie wyrobu z obrotu przez producenta wyrobu

powinno być rozumiane jako zwrócenie przez dystrybutorów producentowi udostępnionego im wyrobu.

Rozpatrując ponownie sprawę w efekcie złożonego przez stronę Wniosku, Prezes UOKiK dokonał merytorycznej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania w postaci oświadczeń kontrahentów o braku Wyrobu na stanie, powiadomień odbiorców zagranicznych o stwierdzonych niezgodnościach i możliwości jego zwrotu oraz faktur korygujących i doszedł ostatecznie do przekonania, że strona postępowania do dnia wydania Zaskarżonej decyzji nie przedstawiła dowodów na wykonanie postanowienia z dnia 11 lutego 2019 r. tj. nie wycofała Wyrobów z obrotu, co pozwoliłoby Prezesowi UOKiK na umorzenie postępowania, gdyż jak to wskazane zostało powyżej dowody wycofania wyrobu z obrotu uzyskane po dniu odebrania przez stronę Zaskarżonej decyzji nie stanowią dowodów wykonania ww. postanowienia z dnia 11 lutego 2019 r., ale dowody wykonania Zaskarżonej decyzji. Na chwilę obecną na 119 kontrahentów od wszystkich 8 kontrahentów zagranicznych przedstawiono dowody wycofania wyrobu z obrotu. Zaś na 111 kontrahentów polskich, 67 kontrahentów polskich oświadczyło, że nie posiada wyrobu na stanie, a dla 37 odbiorców polskich zostały wystawione faktury korygujące. Oznacza to, że pozostaje jeszcze 7 kontrahentów polskich, dla których przedstawiono dowody w postaci wysłania wiadomości e-mail oraz skontaktowania się z nimi listami poleconymi. Większość z nich korespondencję odebrała o czym świadczą przedstawione kserokopie zwrotnych potwierdzeń odbioru. W ocenie Prezesa przedstawione dowody nie mogą zostać potraktowane jako wykazanie, że został od tych kontrahentów wyrób wycofany z obrotu. Zaznaczyć należy, że jeden z odbiorców choć nie zareagował na wysyłane e-maile, to po odebraniu listu poleconego od strony złożył oświadczenie o nieposiadaniu wyrobu na stanie. Zatem zasadnym wydaje się odczekanie, czy pozostałych jeszcze 7 kontrahentów polskich poinformuje stronę o swoim stanie posiadania, a w razie braku reakcji ponownie ich wezwanie.

Biorąc pod uwagę nieprawidłowości stwierdzone w Wyrobie stwarzające ryzyko porażenia prądem elektrycznym, co stanowi zagrożenie dla zdrowia i życia użytkowników, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podzielił stanowisko, iż niezbędne jest nakazanie natychmiastowego wycofania ww. wyrobu z obrotu. Ze względu na wskazane powyżej zagrożenie, w interesie użytkowników kwestionowanego wyrobu, uzasadnione jest nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, celem ochrony życia i zdrowia użytkowników. Przepis art. 84 ust. 7 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku stanowi, iż jeżeli wymaga tego interes użytkowników wyrobu, organ prowadzący postępowanie nadaje decyzji, o której mowa w ust. 2, rygor natychmiastowej wykonalności.

Prezes UOKiK w Zaskarżonej decyzji określił także termin i sposób poinformowania przez stronę postępowania o wykonaniu decyzji stosownie do przepisu art. 84 ust. 6 ustawy o systemach

oceny zgodności i nadzoru rynku, zgodnie z którym w decyzji, o której mowa w ust. 2, organ nadzoru rynku prowadzący postępowanie określa termin i sposób poinformowania przez stronę postępowania o wykonaniu decyzji. strona postępowania nie wniosła co prawda zarzutów do tej części rozstrzygnięcia, niemniej jednak w ponownej ocenie Prezesa UOKiK sposób i termin przedstawienia dowodów na wykonanie decyzji nie budzi wątpliwości i jest adekwatny do wydanego rozstrzygnięcia.

Zatem rozpatrując ponownie sprawę w zakresie punktu I Zaskarżonej decyzji, w ocenie Prezesa UOKiK należało utrzymać w mocy Zaskarżoną decyzję w tym zakresie.

Przechodząc do dalszej części rozważań dotyczącej zasadności i wysokości kary w pierwszej kolejności należy podkreślić, że strona postępowania nie kwestionuje poczynionych przez organ, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, ustaleń, że jest producentem Wyrobu, jak również, że wprowadziła do obrotu wyrób niezgodny z wymaganiami. Także bezspornym jest, że wyrób nie posiadał oznakowania CE, nie dołączono do niego instrukcji oraz informacji umożliwiających identyfikację producenta. Oznacza to, że wyczerpane zostały ustawowe przesłanki nałożenia kar za ww. naruszenia, co zobowiązuje Prezesa UOKiK do nałożenia administracyjnych kar pieniężnych.

Stosownie do przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku do obowiązków producenta należy m.in.

- zapewnienie, żeby wyrób został zaprojektowany i wytworzony zgodnie z wymaganiami (art. 13 pkt 1),
- sporządzenie deklaracji zgodności i umieszczenie oznakowania CE, a w przypadkach określonych w przepisach szczególnych inne oznakowanie, zgodnie z wymaganiami (art. 13 pkt 4),
- umieszczenie na wyrobie, a w przypadkach określonych w przepisach szczególnych na opakowaniu, w załączonym dokumencie lub na etykiecie, swojej nazwy, zarejestrowanego znaku towarowego, o ile taki posiada, i adres; dane te podaje się w języku polskim (art. 13 pkt 8),
- dołączenie do wyrobu instrukcji, informacji, w tym dotyczących bezpieczeństwa użytkowania oraz, jeżeli jest to wymagane, kopii deklaracji zgodności i etykiet, sporządzonych w języku polskim w sposób jasny, zrozumiały i czytelny (art. 13 pkt 9),
- niezwłoczne podjęcie działań w celu zapewnienia zgodności wyrobu, jego wycofania z obrotu lub odzyskania - w przypadku zaistnienia uzasadnionego podejrzenia, że jest on niezgodny z wymaganiami (art. 13 pkt 13),
- na żądanie organu nadzoru rynku, o którym mowa w art. 58 ust. 2 i 3, współpracowanie w celu usunięcia zagrożenia, jakie stwarza wyrób wprowadzony przez niego do obrotu (art. 13 pkt 16).

W dalszej części ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku przewiduje sankcje karne za naruszenie ww. obowiązków.

Zgodnie z art. 88 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku producent, który wprowadza do obrotu lub oddaje do użytku wyrób niezgodny z wymaganiami, podlega karze pieniężnej w wysokości do 100 000 zł.

Karę dotyczącą braku oznakowania CE ustanawia art. 89 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, zgodnie z którym producent albo importer albo instalator, który wprowadza do obrotu lub oddaje do użytku wyrób podlegający oznakowaniu CE, a w przypadku przyrządów pomiarowych także dodatkowemu oznakowaniu metrologicznemu, albo dystrybutor, który udostępnia na rynku taki wyrób, bez tego oznakowania, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Natomiast przepis art. 90 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku stanowi, że producent albo instalator wyrobu wprowadzonego do obrotu lub oddanego do użytku, który nie dopełnia obowiązków w zakresie dołączania do wyrobu, sporządzonych w jasnej, zrozumiałej i czytelnej formie, w języku polskim, zgodnie z wymaganiami: instrukcji - podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

Zaś art. 90 ust. 2 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku stanowi, że producent albo instalator wyrobu wprowadzonego do obrotu lub oddanego do użytku, który nie dopełnia obowiązków w zakresie dołączania do wyrobu: informacji umożliwiających jego identyfikację, sporządzonych w języku polskim - podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

Poza sankcjami karnymi za naruszenie obowiązków ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku przewiduje również możliwość odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu. Innymi słowy, w przypadku naruszenia przez dany podmiot nałożonych na niego obowiązków ustawowych, z naruszeniem których ustawa wiąże odpowiedzialność w postaci administracyjnej kary pieniężnej, istnieje możliwość pouczenia podmiotu bez nakładania na niego kary pieniężnej. Aby organ nadzoru mógł zastosować pouczenie bez nakładania kary pieniężnej musi zostać spełniona jedna z ustawowych przesłanek wskazanych w art. 97 ust. 4 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, czyli gdy:

- waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona postępowania zaprzestała naruszania prawa lub
- za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona postępowania została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona kara pieniężna, lub

- strona postępowania przedstawiła w wyznaczonym terminie dowody potwierdzające wykonanie postanowienia, o którym mowa w art. 82 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

W niniejszej sprawie zostało wydane postanowienie w trybie art. 82 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku w dniu 11 lutego 2019 r. i jak zostało to wykazane powyżej, postanowienie to nie zostało w całości wykonane przez stronę, gdyż nie przedstawiono stosowych dokumentów (oświadczenie o braku wyrobu na stanie magazynowy kontrahenta lub faktura korygująca wystawiona na danego kontrahenta) od wszystkich kontrahentów świadczących o wycofaniu wyrobu z obrotu. Zatem powyższa przesłanka umożliwiająca odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej nie zaistniała.

Również nie zaistniała kolejna z przesłanek – uprzednie ukaranie za to samo zachowanie, ponieważ Prezes UOKiK nie posiada żadnych informacji, z których by wynikało, że strona postępowania została już ukarana za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ, a także sama strona postępowania nie wskazała, aby taka okoliczność miała miejsce.

Jeśli zaś chodzi o ostatnią z przesłanek umożliwiających odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu, to składa się ona z dwóch okoliczności – znikomej wagi naruszenia prawa i zaprzestania przez stronę naruszania prawa, które muszą wystąpić łącznie. Tak więc odpowiedź na pytanie, czy strona postępowania przed wydaniem decyzji zaprzestała naruszania prawa jest twierdząca. Zabrane w sprawie materiały dowodowe wskazują, że strona postępowania po wszczęciu postępowania wycofała ze swojej oferty wyrób, zaś posiadane na stanie magazynowym egzemplarze zostały przekazane do utylizacji. W związku z powyższym dla możliwości odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu w oparciu o tę przesłankę niezbędne jest ustalenie znikomej wagi naruszenia prawa. O ile pojęcie „strona zaprzestała naruszania prawa” nie budzi żadnych wątpliwości o tyle sprawa nie wygląda już tak prosto z pojęciem „waga naruszenia prawa jest znikoma”.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że identycznie przesłanka odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu została sformułowana w art. 189f §1 pkt 1 k.p.a. Zatem przy wyjaśnieniu pojęcia „waga naruszenia prawa jest znikoma” pomocny będzie Komentarz do kodeksu postępowania administracyjnego pod red. Wierzbowskiego (Legalis), zgodnie z którym naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie ze sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe, jak waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc. Podobnie tę kwestię wyjaśnił dr

Sebastian Gajewski (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje. Komentarz do rozdziałów 5a, 8a, 14 oraz działów IV i VIIIa KPA) wskazując, że przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie – nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny. Dodatkowo autor wyjaśnił, że przesłanka przewidziana tym przepisem odwołuje się do dwóch warunków, które muszą być spełnione łącznie. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Oznacza to w szczególności, że warunek ten będzie spełniony przede wszystkim w przypadkach, w których naruszenie prawa miało charakter jednostkowy lub krótkotrwały. W kontekście tak rozumianej znikomej wagi naruszenia prawa nie mieści się liczba wprowadzonego na rynek wyrobu – 6 000 szt., fakt dostarczenia go 119 kontrahentom zarówno polskim jak i zagranicznym przez okres od 22 sierpnia 2018 r. do 26 lutego 2019 r. Nie bez znaczenia dla oceny pozostaje również rodzaj wprowadzonego do obrotu wyrobu – ładowarka, czyli przedmiot, który jest używany bardzo często (kilka razy w tygodniu, a nawet i codziennie). Powyższe uzasadnia stwierdzenie, że storna postępowania wprowadziła do obrotu wyrób stwarzający poważne zagrożenie, a naruszenie ustawowych obowiązków trwało długo, zasięg naruszenia był znaczny i skutki naruszenia prawa dotknęły dużą liczbę podmiotów. W efekcie dobro chronione przez ustawę o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku jakim jest życie i zdrowie konsumentów zostało w sposób znaczny narażone. Tak więc nie zaistniała w sprawie przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa warunkująca możliwość odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

Skoro w rozpoznawanej sprawie zostały wyczerpane ustawowe przesłanki nałożenia kar, a jednocześnie nie zaistniały przesłanki umożliwiające odstąpienie od nałożenia kar i poprzestanie na pouczeniu, to należy stwierdzić, że na podstawie art. 97 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku kary pieniężne, o których mowa w art. 88-94, nakłada, w drodze decyzji, organ nadzoru rynku prowadzący postępowanie, o którym mowa w art. 76 ust. 1 lub 1a lub art. 85 ust. 1, czyli Prezes UOKiK.

Wysokość kary pieniężnej leży w sferze uznania administracyjnego organu prowadzącego postępowanie wyznaczonego zasadą równości i zasadą proporcjonalności oraz kryteriami wskazanymi w art. 97 ust. 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, do których zaliczamy:

- 1) wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności liczbę wyrobów niezgodnych z wymaganiami wprowadzonych do obrotu, oddanych do użytku lub udostępnionych na rynku, potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia;
- 2) częstotliwość niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara;
- 3) uprzednie ukaranie za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe;
- 4) stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa;
- 5) działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu usunięcia skutków naruszenia prawa;
- 6) wysokość korzyści, którą strona osiągnęła;
- 7) w przypadku osoby fizycznej - warunki osobiste strony, na którą kara pieniężna jest nakładana;
- 8) współpracę z organem nadzoru rynku prowadzącym postępowanie, o którym mowa w art. 76 ust. 1 lub 1a lub art. 85 ust. 1, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania.

We wniosku storna postępowania w kwestii kary, kwestionuje jej wysokość i wnosi o obniżenie nałożonej kary, a właściwie nałożonych kar, gdyż Zaskarżoną decyzją nałożono na stronę łącznie 4 kary na łączną wysokość 14 000 zł. Zdaniem strony „organ wadliwie ocenił wagę przesłanek uwzględnianych w toku ustalania wartości nałożonej kary pieniężnej”.

W związku z powyższym Prezes UOKiK rozpatrując ponownie sprawę, dokonał ponownej oceny zasadności nałożenia kary, a także jej wysokości za wprowadzenie wyrobu niezgodnego z wymaganiami, o której mowa w pkt II Zaskarżonej decyzji, kary za wprowadzenie do obrotu wyrobu podlegającego oznakowaniu CE, bez tego oznakowania, o której mowa w pkt III Zaskarżonej decyzji, kary za niedopełnienie obowiązku w zakresie dołączenia do wyrobu instrukcji, o której mowa w pkt IV Zaskarżonej decyzji oraz kary za niedopełnienie obowiązku w zakresie dołączenia do wyrobu informacji umożliwiającej identyfikację producenta, o której mowa w pkt V Zaskarżonej decyzji, mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej przesłanki.

Należy podkreślić, że działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny (zawodowy). Profesjonalny charakter działalności gospodarczej oznacza, że konsumenci mają prawo oczekiwać, iż wprowadzone przez tego przedsiębiorcę na rynek produkty będą spełniały wymagania bezpieczeństwa. Z orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego wynika powinność obywateli co najmniej podstawowej orientacji w przepisach prawnych. Zakres wymaganej wiedzy jest zróżnicowany - nie ulega wątpliwości, że lepsza znajomość prawa jest oczekiwana od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie - powinna ona być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (wyrok NSA OZ w Gdańsku z dnia 29 listopada 2000 r., sygn. akt I SA/Gd 1185/98). Innymi słowy podmiot prowadzący działalność gospodarczą powinien znać i przestrzegać przepisów prawa i dokładać należytej staranności, aby wprowadzane przez niego na rynek produkty były bezpieczne. Tym bardziej zasadne jest takie oczekiwanie od podmiotu, który, jak sam wskazuje, swoją działalność gospodarczą prowadzi od 2003 r., zaś przedmiotem jego działalności jest m. in. sprzedaż hurtowa elektrycznych artykułów użytku domowego oraz sprzedaż hurtowa sprzętu elektronicznego i telekomunikacyjnego.

Rozważając pierwsze ze wskazanych kryteriów Prezes UOKiK uznał za okoliczności obciążające fakt wprowadzenia znacznej ilości wyrobu (6 000 szt.), znaczny zasięg naruszenia (wyrób został dostarczony 119 kontrahentom zarówno polskim jak i zagranicznym), naruszenie ustawowych obowiązków trwało długo (przez okres od 22 sierpnia 2018 r. do 26 lutego 2019 r.), a skutki naruszenia prawa dotknęły dużą liczbę podmiotów i w efekcie doszło do narażenia życia i zdrowia konsumentów.

Prezes UOKiK uwzględnił na korzyść strony przy wymierzaniu administracyjnej kary pieniężnej fakt nieprowadzenia wcześniej wobec niej postępowania administracyjnego na podstawie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Prezes UOKiK nie dysponuje wiedzą na temat uprzedniego ukarania strony postępowania za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, w związku z czym przesłanka ta nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, tak więc nie wpływa ani na korzyść strony postępowania, ani nie stanowi okoliczności obciążającej przy wymiarze kary.

Oceniając kolejną, czwartą przesłankę, Prezes UOKiK stwierdził, że okoliczności sprawy wskazują, iż przedsiębiorca wprowadzając wyroby do obrotu nie działał z należytą starannością. Przede wszystkim należy podkreślić, co zostało już wcześniej wskazane, że przedsiębiorca jest profesjonalistą, swoją działalność prowadzi zawodowo i to od wielu lat. Zatem mimo, że produkt został wyprodukowany dla strony w Chinach, zaś za oznakowanie wyrobu odpowiedzialny był dostawca wyrobu, to jednak strona postępowania, która pełni rolę producenta wyrobu i będąc

profesjonalistą powinna zapewnić, że wprowadzony do obrotu wyrób został zaprojektowany i wytworzony zgodnie z wymaganiami, a przed wprowadzeniem do obrotu to na stronie spoczywał obowiązek sprawdzenia prawidłowości i kompletności wszystkich oznaczeń wyrobu i dołączenia do niego odpowiednich dokumentów. Mając na względzie powyższe, w ocenie Prezesa UOKiK, w zakresie niedopełnienie obowiązków, wynikających z ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, choć naruszenie obowiązków nie było efektem wyłącznego działania strony, ani też nie było celowe, to jednak strona postępowania niewątpliwie przyczyniła się do powstania stanu naruszenia prawa w tym zakresie.

Przechodząc do kolejnej przesłanki, Prezes UOKiK pozytywnie ocenia podjęcie przez stronę w toku postępowania działań dobrowolnych w celu wycofania z obrotu wyrobu niezgodnego z wymaganiami oraz powiadomienia użytkowników o stwierdzonych niezgodnościach, aczkolwiek działań tych nie może uznać ich za wystarczające, ponieważ od 7 kontrahentów nadal nie przedstawiono dowodów wycofania wyrobu. Należy również dodać, że za złagodzeniem wymiaru kary przemawia podjęcie przez stronę dobrowolnych działań przed wszczęciem postępowania, a mających na celu poprawę oznakowania.

Przy określeniu wysokości kary pieniężnej organ nadzoru rynku wziął pod uwagę także określoną w przesłance 6 wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez stronę postępowania ze sprzedaży wyrobu. Z uwagi na zarzucenie we Wniosku przez stronę, że wartość w istocie nie jest wartością netto i powinna być pomniejszona o realne koszty prowadzonej działalności gospodarczej, tj. koszty należności publiczno-prawnych, jak też koszty wynagrodzenia pracowników dystrybuujących towar, należy wyjaśnić pojęcie korzyści majątkowej.

Korzyść majątkowa jako przesłanka wymiaru kary pieniężnej została wprowadzona do ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku przez ustawę o zmianie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz niektórych innych ustaw z dnia 15 czerwca 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 1338) i obowiązuje od 19 lipca 2018 r. Tak więc jest to pojęcie nowe na gruncie tej ustawy. Natomiast Prezes UOKiK już od dawna stosuje „korzyść majątkową” jako kryterium pomocnicze przy określaniu wysokości kary pieniężnej na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zatem przy definiowaniu tego pojęcia zasadnym jest sięgnięcie do utrwalonego już sposobu jego rozumienia i stosowania przez Prezesa UOKiK na gruncie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, a który to sposób został pozytywnie oceniony przez orzecznictwo sądów administracyjnych.

Pojęcie korzyści majątkowej zdefiniowane przez Prezesa UOKiK na potrzeby postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w sposób zamierzony nie jest tożsame z dochodem czy zyskiem. Cywilistyczne rozumienie pojęcia „korzyści majątkowej”, czyli tak jak widzi to strona postępowania, byłoby bowiem nieracjonalne.

Uwzględnianie dla ustalenia korzyści majątkowej kosztów prowadzonej działalności gospodarczej prowadziłyby bowiem każdorazowo do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, na koszty te składają się nie tylko proste koszty produktów i opakowań lecz koszty funkcjonowania całego przedsiębiorstwa, amortyzacja urządzeń, wynagrodzenia pracowników itp. Zastosowanie takiej wykładni wykracza poza ramy i cele prowadzonego postępowania. Zasadnym z tego względu jest utożsamianie korzyści majątkowej z wartością przychodu uzyskanego ze sprzedaży zakwestionowanego produktu. Przyjęcie przedstawionej przez stronę wykładni łatwo skutkować by mogło nakładaniem minimalnej czy nieadekwatnej do wartości wprowadzonego do obrotu produktu kary w każdym przypadku, gdy działalność karanego przedsiębiorstwa byłaby deficytowa lub gdyby działało ono w zawyżonej strukturze kosztów.

W rozpoznawanej sprawie Prezes UOKiK ustalił, że korzyść majątkowa producenta, a więc iloczyn sprzedanych sztuk wadliwego produktu, z uwzględnieniem zwrotów (6000 sztuk produktu, po uwzględnieniu 545 sztuk zwróconych lub zutylizowanych) i średniej ceny sprzedaży (7,25 zł), wynosi 39 548,75 zł. Przy ustalaniu ceny jednej sztuki produktu Prezes UOKiK oparł się na przedłożonym przez stronę zestawieniu rozchodu, z którego wynika, że produkt sprzedawany był po cenach od 5 zł do 9,50 zł (pomijając jednostkowy przypadek sprzedaży po 11,50 zł). Tak ustalona kwota jest nieznacznie niższa niż wskazana w Zaskarżonej decyzji z uwagi na fakt dołączenia przez stronę do Wniosku oraz do kolejnych pism dowodów wycofania z obrotu dodatkowych 175 szt. produktu. Niemniej jednak zasadnym jest podtrzymanie wniosku o osiągnięciu przez stronę znacznej korzyści majątkowej. W konsekwencji, Prezes UOKiK uznał powyższe za okoliczność obciążającą przy wymiarze kary.

Przedostatnia z przesłanek nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ odnosi się do osoby fizycznej, zaś stroną niniejszego postępowania jest spółka jawna.

Jeśli zaś chodzi o ostatnią przesłankę, to, wbrew twierdzeniom strony, współpracy jej z Prezesem UOKiK nie można ocenić pozytywnie. Przede wszystkim na taką ocenę ma wpływ nie przedstawienie przez stronę wszystkich dowodów potwierdzających wycofanie wyrobu z obrotu, ale również tempo podejmowanych czynności. Rozwijając temat współpracy należy podnieść, że postanowienie z dnia 11 lutego 2019 r. wyznaczające 30-dniowy termin na przedstawienie dowodów potwierdzających wycofanie wyrobu z obrotu i jednocześnie wskazujące jakie konkretnie mają to być dowody zarówno w stosunku do kontrahentów krajowych jak i zagranicznych, zostało doręczone stronie w dniu 26 lutego 2019 r. Strona postępowania natomiast pierwsze czynności podjęła dopiero po dwóch tygodniach – 12 i 13 marca 2019 r. wysyłając do odbiorców informacje za pośrednictwem poczty elektronicznej. Takiego działania nie można ocenić jako przyczyniające się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania.

Dalej należy wskazać, że strona postępowania po wystosowaniu pierwszego e-maila, mimo znikomego odzewu kontrahentów i uzyskania niewielkiej ilości dowodów, uznała, że wykonała nałożony obowiązek. Kolejne czynności – nawiązanie kontaktu telefonicznego i ponowne wysłanie e-maili w dniu 25 kwietnia 2019 r., strona postępowania podjęła dopiero w związku z poinformowaniem przez Prezesa UOKiK o nieokazaniu wszystkich dowodów potwierdzających wycofanie wyrobu z obrotu, zaś kolejne e-maile i wysyłka listów poleconych miały miejsce dopiero w sierpniu 2019 r., a więc prawie pół roku po odebraniu postanowienia z dnia 11 lutego 2019 r.

Do dnia wydania niniejszej decyzji strona postępowania nadal nie przedstawiła dowodów świadczących o wycofaniu wyrobu z obrotu od wszystkich kontrahentów. Wyznaczony termin 30-dniowy na przedstawienie dowodów, należy uznać za wystraszający, tym bardziej, że strona postępowania jako formę kontaktu z kontrahentami wybrała e-mail i również w tej formie kontrahenci udzielali odpowiedzi. Podkreślić należy, co zostało wskazane już w Zaskarżonej decyzji, że podjęcie kontaktu telefonicznego i kolejnego kontaktu e-mailowego pozwoliło na uzyskanie odpowiedzi od wielu kontrahentów, którzy nie zareagowali na pierwszego e-maila. Zatem choć strona postępowania faktycznie ma możliwości zmuszenia kontrahenta do udzielenia odpowiedzi, to jednak jak pokazała praktyka, kilkakrotne zwracanie się o informacje spowodowało, że część kontrahentów jednak udzieliła odpowiedzi. Oceniając współpracę Prezes UOKiK miał również na uwadze, co zostało wskazane powyżej, że część przedstawionej dokumentacji e-mail pochodziła z innych adresów e-mail niż wskazane przez stronę na „liście kontrahentów” i z tego względu do czasu wydania Zaskarżonej decyzji tylko część z nich (z uwagi na podobny e-mail do tego wskazanego na liście) udało się przypisać kontrahentom. W związku z powyższym strona postępowania mając świadomość wystosowania e-maila na inny niż wskazany na liście e-mail, jak również otrzymując odpowiedź z innego emaila niż wskazany na liście, powinna wskazać do jakiego odbiorcy dany e-mail należy przypisać. Takie działanie nie tylko ułatwiłoby organowi kontrolę wykonania nałożonego obowiązku, ale również leży w interesie strony, ponieważ brak możliwości przypisania e-maila / odpowiedzi kontrahenta do konkretnego odbiorcy obciąża stronę negatywnymi skutkami – uznania, że od danego odbiorcy nie został przedstawiony dowód wycofania produktu z obrotu, a więc nałożony obowiązek nie został wykonany. Dopiero dokumenty załączone do pisma z dnia 18 lipca 2019 r. i następnych pism zawierały wskazanie pozycji z listy kontrahentów, do której dany dokument należy przypisać, co ułatwiło przyporządkowanie dokumentów do kontrahentów, również tych nadesłanych przy wcześniejszych pismach strony.

Na ujemną ocenę współpracy wpływa również fakt nadesłania oświadczenia jednego z kontrahentów dotyczącego innego wyrobu niż wyrób kontrolowany w niniejszej sprawie, a także

nadsyłanie dokumentów w podwójnych egzemplarzach i przypisywanie go przez stronę dwóm różnym kontrahentom, jak również przypisanie przez stronę jednemu kontrahentowi oświadczenia innego kontrahenta. Również okolicznością ujemnie wpływającą na ocenę współpracy jest fakt wystawienia części faktur korygujących dopiero po kilku miesiącach od złożenia przez kontrahentów oświadczeń o posiadaniu wyrobu na stanie. Prezes UOKiK zdaje sobie sprawę, że wystawienie faktury korygującej jest możliwe dopiero po otrzymaniu przez stronę zwrotu wyrobu oraz, że to nie od woli strony zależało wykonanie zwrotu przez kontrahenta, aczkolwiek, storna posiadając wiedzę, którzy z kontrahentów posiadają wyrób, a mimo to zwlekają z jego zwrotem, powinna podjąć korki monitorujące, np. poprzez przypomnienie kontrahentom o obowiązku zwrotu wyrobu wadliwego jak najszybciej. Zaś w przedstawionych przez stronę dokumentach brak jest potwierdzenia takiego działania. Zdaniem organu świadczy to o niedochowaniu przez stronę należytej staranności przy realizowaniu nałożonego obowiązku.

Należy również zwrócić uwagę, że strona postępowania od dwóch kontrahentów przedstawiła po dwa sprzeczne oświadczenia (najpierw kontrahenci oświadczyli, że nie mają wyrobu na stanie, a następnie stwierdzili, że jednak mają po kilka sztuk wyrobu) bez jakichkolwiek wyjaśnień. Dopiero w odpowiedzi na wezwanie organu strona postępowania przedstawiała wyjaśnienia.

Także tempo przedstawiania dowodów nie zasługuje na aprobatę, ponieważ strona postępowania do dnia wydania Zaskarżonej decyzji mimo posiadania dowodów na wycofanie wyrobu z obrotu od 11 kontrahentów (oświadczenia 5 kontrahentów o nie posiadaniu wyrobu i faktury korygujące wystawione dla 6 kontrahentów), przedstawiła je dopiero wraz z Wnioskiem lub przy następnych pismach. Dopiero na przełomie sierpnia i września 2019 r. strona postępowania zaczęła współpracować należycie, tj. zaraz po uzyskaniu dowodu przesyłała go do organu.

Prezes UOKiK podtrzymuje uznanie za okoliczność łagodzącą faktu powiadomienia konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach (za pośrednictwem prasy i strony internetowej) oraz przedstawienia dowodów wykonania postanowienia w tym zakresie we wskazanym terminie, a także zaprzestanie sprzedaży wyrobu znajdującego się w jej posiadaniu po otrzymaniu postanowienia i poddanie zniszczeniu 563 sztuk wyrobu.

Reasumując, kara pieniężna nakładana przez organ nadzoru ma charakter represyjno - wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania oraz przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Ma zatem na celu zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli ma stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie. Po ponownym rozpatrzeniu sprawy, biorąc pod uwagę przesłanki wymiaru kary określone w art. 97 ust. 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, Prezes UOKiK

uznał ponownie, że kary określone w pkt II – V decyzji są adekwatne do stwierdzonych naruszeń, spełnią swoją rolę prewencyjną, a jednocześnie skłonią przedsiębiorcę do nienaruszania w przyszłości przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Biorąc pod uwagę określone w art. 97 ust. 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku przesłanki wymiaru kary, Prezes UOKiK rozpoznając ponownie sprawę, uznał za zasadne utrzymanie w mocy wysokości kar pieniężnych określonych w Zaskarżonej decyzji, tj.:

- 10 000 zł za wprowadzenie do obrotu wyrobu niezgodnego z wymaganiami, co stanowi 10 % maksymalnego wymiaru kary, wynoszącego zgodnie z art. 88 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku 100 000 zł;
- 2 000 zł za wprowadzenie do obrotu wyrobu podlegającego oznakowaniu CE, bez tego oznakowania, co stanowi 10 % maksymalnego wymiaru kary, wynoszącego zgodnie z art. 89 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku 20 000 zł;
- 1 000 zł za niedopełnienie obowiązku w zakresie dołączenia do wyrobu instrukcji, co stanowi 10 % maksymalnego wymiaru kary, wynoszącego zgodnie z art. 90 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku 10 000 zł;
- 1 000 zł za niedopełnienie obowiązku w zakresie dołączenia do wyrobu informacji umożliwiających identyfikację producenta, co stanowi 10 % maksymalnego wymiaru kary, wynoszącego zgodnie z art. 90 ust. 2 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku 10 000 zł.

W opinii Prezesa UOKiK, mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności sprawy, kary są adekwatne do naruszeń, zaś ich wysokość spełni swoją funkcję represyjno – wychowawczą.

W związku z powyższym strona postępowania zobowiązana jest uiścić kwotę w łącznej wysokości 14 000 zł (czternaście tysięcy złotych) z tytułu kar pieniężnych na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O WARSZAWA Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, na podstawie art. 98 ust. 1 i 2 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Decyzja ostateczna, zgodnie z art. 61 ust. 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, stanowi podstawę wpisu do prowadzonego przez Prezesa UOKiK rejestru wyrobów niezgodnych z wymaganiami lub stwarzających zagrożenie.

Zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 i pkt 2 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku Prezes UOKiK, na wniosek organu nadzoru rynku lub z urzędu, usuwa wpis z rejestru w przypadku gdy: 1) strona postępowania, o którym mowa w art. 76 ust. 1 lub 1a lub art. 85 ust. 1, wykaże, że wykonała decyzję ostateczną, o której mowa w art. 84 ust. 2 i art. 85 ust. 4; wpis usuwa się nie wcześniej niż po upływie 3 miesięcy od dnia przedstawienia odpowiednich informacji; 2) podmiot gospodarczy, będący stroną postępowania, o którym mowa w art. 76 ust. 1

lub 1a lub art. 85 ust. 1, zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej; wpis usuwa się nie wcześniej niż po upływie 24 miesięcy od dnia jego dokonania.

Podsumowując, Prezes UOKiK wskazuje, że zarzuty Wniosku okazały się niezasadne, co zostało wykazane powyżej, a zatem należy utrzymać w mocy Zaskarżoną decyzję w całości.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku złożenia skargi na decyzję tylko w zakresie utrzymania w mocy nakazu wycofanie wyrobu z obrotu, terminu przedstawienia dowodów wykonania decyzji oraz nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, zgodnie z art. 233 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r., poz. 2193 ze zm.), strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stały, który wynosi 200,00 zł.

Zaś w przypadku zakwestionowania rozstrzygnięcia w zakresie utrzymania w mocy wysokości którejkolwiek z kar, bądź wysokości wszystkich kar, zgodnie z art. 233 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- 1) do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;

4) ponad 100 000 zł – 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z up Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
DYREKTOR
Departamentu Nadzoru Runku
Anna Mazurak